

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **HYDRO-FLEX-ZBA, s. r. o.**, se sídlem v Praze 9 – Hloubětíně, Nademlejská 651/7, v řízení o žalobě proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. prosince 2010, čj. 8210/10-1300-608554, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. prosince 2010, čj. 8210/10-1300-608554, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 2.000,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Náchodě ze dne 2. 8. 2007, čj. 94156/07/243912/4961 a čj. 94158/07/243912/4961, kterými jí byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2004 ve výši 304.000,- Kč a za zdaňovací období prosinec 2004 ve výši 266.000,- Kč.

V jeho odůvodnění předně zdůraznil, že rozhodnou skutečností pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je splnění všech podmínek, které

ustanovení § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o DPH"), s takovým nárokem spojuje. Není přitom rozhodující stav formální, rozhodující je prokázání faktického stavu, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost. Připomněl dále, že povinnost nést důkazní břemeno ukládá žalobkyni jakožto daňovému subjektu ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“).

Dále uvedl, že v průběhu daňové kontroly správce daně zjistil, že si žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty dle přijatého dokladu č. 7024357 od společnosti ZBA Geo Tech, s. r. o. (dále také jen „společnost ZBA“), s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30. 11. 2004. Předmětem zdanitelného plnění měla být úprava koncovek pro zabezpečení výroby. Vzhledem k tomu, že správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda deklarovaný stav odpovídá stavu skutečnému, vyzval žalobkyni k prokázání jejího tvrzení. Ta předložila vybrané položky, u kterých byly uvedeny nákupní a prodejní ceny. Jejich označení na skladových kartách je stejné jako označení při nákupu. O jejich úpravě však nebyl učiněn žádný účetní zápis, sestavy ze skladové evidence neprokazují žádnou změnu. Samotná skutečnost, že výrobky byly prodávány za cenu vyšší, nemohlo být dle žalovaného důkazem o tom, zda byla provedena jakákoli úprava výrobků a zda byla provedena deklarovaným plátcem daně. K návrhu žalobkyně na provedení dalších důkazů (křížovou kontrolu ve společnosti dodavatele a ověření skutečnosti, že tato společnost disponuje potřebnými kapacitami personálními a materiálními) žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti nemohou zpochybňovaný stav vyjasnit, neboť jakýkoli statistický údaj o personální či materiální kapacitě, či propočet pracnosti jednotlivých operací nemůže prokázat skutkový stav. Uvedl zároveň, že svědecké výpovědi ing. P. F. (zástupce dodavatele, tj. společnosti ZBA) byly ohledně tohoto plnění pouze obecné, bez konkrétních informací. Provedení výsledku svědků – výrobních dělníků, kteří měli provádět úpravu koncovek, považoval žalovaný za nadbytečné, neboť objednávky prací byly ústní, neexistují příjemky ani výdejky materiálu, a pokud dělníci nějaké úpravy prováděli, nemohou osvědčit, že práce byly prováděny pro žalobkyni.

Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně si uplatnila nárok na odpočet daně i z přijatého dokladu č. 7024383 vystaveného stejným dodavatelem za vypracování výkresové dokumentace s datem uskutečnění zdanitelného plnění 31. 12. 2004. Jako důkazní prostředek k prokázání, že skutkový stav odpovídá stavu formálně právnímu předložila 10 kopií výkresů (dle vlastního výběru) s datem zpracování v roce 2004 (čísla výkresů z fakturované číselné řady). Na předávacím protokolu bylo uvedeno, že se mělo jednat o soubor výkresů koncovek, objímek, matic, šroubení od č. v. 40579 do č. v. 41828. Správce daně požadoval originály těchto výkresů. Předložené originály však byly vyhotoveny v letech 1998 až 1999 se shodnými čísly výkresů, které měly být dle předmětné faktury fakturovány v roce 2004. Žalovaný přitom upozornil, že žádný z předložených výkresů s č. v. 40579 – 41828 nebyl zhotoven v roce 2004. Ani v tomto případě neunesla dle žalovaného žalobkyně své důkazní břemeno o deklarovaném přijetí zdanitelného plnění, neboť nepředložila žádný relevantní důkazní prostředek prokazující její tvrzení, přičemž její odpovědí na výzvu

správce daně byla pouze další tvrzení bez jakýchkoli důkazů. Jestliže žalobkyně uvedla, že předmětem zdanitelného plnění byla výkresová dokumentace zčásti vzniklá na základě původní výkresové dokumentace, ani toto své tvrzení ničím neprokázala. Svědek ing. F. vypověděl, že výkresovou dokumentaci předložit nemůže, neboť byla předána objednateli, tj. žalobkyni, a že společnost ZBA žádné originály nemá. Současně předložil pouze foto z předání dokumentace. Žalovaný uzavřel, že žádný výslech svědka by nemohl zvrátit stav ohledně unesení důkazního břemene žalobkyní za situace, kdy dodavatel ani odběratel není schopen předložit předmět fakturace a neexistuje žádný relevantní důkaz o tom, že výkresy byly skutečně vypracovány a předány tak, jak bylo deklarováno.

Žalobkyně si za zdaňovací období prosinec 2004 uplatnila nárok na odpočet daně i z daňového dokladu č. 7024384, vystaveného společností ZBA za údržbu a řízení vozidla. Vzhledem k tomu, že správci daně vznikly pochybnosti, zda přijaté zdanitelné plnění použila pro ekonomickou činnost, vyzval ji k předložení důkazních prostředků (výzva čj. 1211/07/243932/3983). V odpovědi na ni žalobkyně uvedla, že tento bod je nedůstojné dokládat a při ústním jednání dne 2. 4. 2007 do protokolu sdělila, že další důkazní prostředky nejsou. Z toho žalovaný dovodil, že žalobkyně nenaplnila podmínky § 72 zákona o DPH. Pokud šlo o svědka ing. F., ten k tomuto plnění uvedl, že se jednalo o fakturaci podle skutečně odpracovaných hodin zaměstnanců ZBA divize Kovotech. Předložil výpis jízd vozidla Peugeot Boxer reg. zn. NAA 50-70, na kterém jsou uvedeny jízdy pro žalobkyni a vypověděl, že pohonné hmoty byly čerpány v čerpací stanici ZBA a že materiál na zakázku byl sloučen v celkovém nákupu materiálu pro celou dílnu ZBA. Dle žalovaného tak žalobkyně předložila kromě daňového dokladu pouze formální důkaz – knihu jízd. Tento důkaz však správce daně již v průběhu daňového řízení zpochybnil, neboť ujeté počty km dle knihy jízd vůbec neodpovídají trasám. Proto považoval provedení svědeckých výpovědí za nadbytečné.

Žalovaný nesouhlasil ani s odvolací námitkou o narušení neutrality daně, neboť základním předpokladem pro to, aby správce daně vůbec mohl přistoupit k případnému hodnocení zachování neutrality daně, je prokázání, že vznikl předmět daně. K tomu však v posuzovaném případě nedošlo, neboť nebylo prokázáno faktické uskutečnění deklarovaných služeb. K tvrzení žalobkyně, že dodavatel předmětné služby zdanil, upozornil, že pro toto tvrzení neexistuje ve spisovém materiálu jediný důkaz. Dodal, že pro prokázání zdanitelných plnění z roku 2004 je naprosto irelevantní, že od roku 2009 vytvořili dodavatel s odběratelem skupinu pro účely daně z přidané hodnoty.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Namítla především porušení základních zásad daňového řízení uvedených v ustanovení § 2 ZSDP i porušení ustanovení § 31 téhož zákona.

Uvedla, že ve všech případech se jednalo o plnění poskytnutá sesterskou společností ZBA, přičemž obě společnosti byly v době provádění zdanitelných plnění i v době probíhající daňové kontroly vlastněny a řízeny ing. Z. B..

Každá společnost přitom měla vlastní předmět podnikání, přičemž v mnohém spolupracovaly, případně operativně využívaly volné kapacitní zdroje. Pripustila, že při spolupráci sesterských společností oba subjekty podcenily formální stránku této vzájemné spolupráce, neboť s ohledem na stejného vlastníka obou společností nemohlo docházet v obchodních záležitostech ke sporům. Z daňového hlediska obě společnosti věřily, že základním důkazem je skutečnost, že plnění lze doložit věcně a že DPH, jejíž odpočet uplatnila žalobkyně, společnost ZBA ve shodném zdaňovacím období přiznala a správci daně uhradila. Zdůraznila, že k žádným daňovým spekulacím věcným nebo časovým nedošlo, což doložila daňovými přiznáními společnosti ZBA za zdaňovací období říjen až prosinec 2004 včetně detailní evidence vedené dle § 100 zákona o DPH a svými daňovými přiznáními za shodná období. Obě společnosti přitom za všechna tři zdaňovací období vykazovaly na DPH daňovou povinnost, tj. neuplatňovaly nadměrný odpočet.

Dále žalobkyně ve vazbě na ustanovení § 2 odst. 2 ZSDP upozornila na princip neutrality jako základní princip uplatňování daně z přidané hodnoty uvedený ve Směrnici Rady 77/388/EHS, který byl ze strany správce daně v daném případě porušen. Pokud byl totiž správce daně přesvědčen, že žalobkyni nárok na odpočet daně z uvedených plnění nenáleží, měl z toho zároveň dovodit, že společnosti ZBA vyměřil daňovou povinnost v rozporu s právními předpisy.

Žalobkyně poukázala rovněž na to, že daňová kontrola i odvolací řízení byly neúměrně protahovány, přičemž odvolací orgán se navíc neřídil lhůtami, které mu ukládá pokyn D-308. Doměřená daň se dle jejího názoru navíc jeví jako absurdní i z toho pohledu, že od roku 2009 jsou obě společnosti součástí skupiny dle § 5a a § 95 zákona o DPH. Zdůraznila rovněž, že v průběhu daňové kontroly doložila, že předmětná plnění stále existují, jsou hmotná a nikoliv fiktivní.

K otázce úpravy koncovek hydraulických hadic a ohýbání trubek žalobkyně namítala, že se správce daně ani žalovaný nevypořádali se svědeckými výpověďmi ing. P. F. a zjištěními z místních šetření ve společnosti ZBA. Uvedla, že plnění dále doložila fakturou, předávacím protokolem a svědeckou výpovědí ing. B.B.. Vytýkaný nedostatek skladové evidence považovala za nedostatek formální, neboť vedení skladové evidence, kterou po ní správce daně požadoval, jí žádný právní předpis neukládá. Za pochybení správce daně a žalovaného označila i to, že jako důkaz neprovedli navrhované svědecké výpovědi pracovníků společnosti ZBA, konkrétně K. L., vedoucího dílny, a J. B., který práce sjednával a předával, kteří by dostatečně prokazatelně popsali, že se předmětná plnění uskutečnila.

Stejnou žalobní námitku, tj. nevypořádání se se svědeckou výpovědí ing. P. F. a zjištěními z místních šetření, vznesla žalobkyně i k posouzení dalšího zdanitelného plnění – vypracování výkresové dokumentace. Tu dle protokolu ze dne 26. 2. 2008 vypracovali R. F., ing. Z. B., M. H. a ing. J. K.. Žalobkyně navrhovala výslech autora převažující části výkresů M. H., příp. dalších z uvedených osob. Zásadním problémem je dle jejího názoru nepochopení správce daně, že se nemuselo jednat a ani nejednalo o výkresovou

dokumentaci aktuálně zpracovanou v roce 2004. V době, kdy došlo k prodeji dokumentace, se žalobkyně již výrobou dle ní nezabývala, proto není nijak neobvyklé, že dokumentaci prodala sesterské společnosti, která si dle této výkresové dokumentace nechala zboží vyrábět, neboť se obchodem s ním zabývala. Žalobkyně připomněla, že opakovaně uváděla, že tyto skutečnosti mohou potvrdit svědci ing. B. B. a J. B., kteří podepsali předávací protokol, a dále pak i J. B. a ing. E. P., kteří dle zakoupené dokumentace následně zajišťovali výrobu tohoto zboží u cizích subjektů.

Obdobně namítla žalobkyně i k posouzení zdanitelného plnění – údržba a řízení vozidla, že se správce daně a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádali se svědeckou výpovědí ing. P. F. a se zjištěními při místním šetření u společnosti ZBA. Vyslovila přesvědčení, že podepsané předávací protokoly a faktury jsou pro takovéto plnění zcela běžným důkazem. Přestože na výzvu správce daně sdělila, že dokládání tohoto plnění považuje za nedůstojné a že další důkazy nemá, v odvolacím řízení navrhla jako důkaz ověření v knihách jízd společnosti ZBA. Jestliže žalovaný uvedl, že ujeté počty km dle knihy jízd vůbec neodpovídají trasám, pak žalobkyně si není vědoma takového zpochybnění předložených knih jízd a dle jejího názoru žalovaný toto své tvrzení uvádí poprvé a ničím ho nedokládá.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení, když žalovaný s tímto postupem souhlasil výslovně a žalobkyně svůj souhlas udělila způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z listin založených ve správním spisu vyplynulo, že v průběhu daňové kontroly vznikly správci daně pochybnosti, zda si žalobkyně zákonně uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v případě původně čtyř, následně pak již pouze tří zdanitelných plnění poskytnutých společnostmi ZBA, neboť důkazy, které předložila, nepovažoval za dostačující. Označil je za formální, nesplňující požadavky ustanovení § 72 zákona o DPH. Ke stejnému závěru dospěl i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně.

Z ustanovení § 72 zákona o DPH vyplývá, že ke vzniku nároku na přiznání nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty je základní podmínkou prokázání přijetí zdanitelného plnění daňovým subjektem, přičemž je nutné, aby toto zdanitelné plnění bylo použito při podnikání či při činnosti, která vykazuje všechny znaky podnikání, kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být

uskutečněno jiným plátcem daně, a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění k dosažení obrátu na zdanitelná plnění daňového subjektu. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše zdanitelného plnění i ohledně jeho účelu nese daňový subjekt.

Z tohoto pohledu je tedy nutno souhlasit se žalovaným, že k uznání nároku dle zákona o DPH je třeba, aby daňový subjekt předložil nejenom formálně správný doklad, tedy doklad se všemi požadovanými náležitostmi, ale aby též prokázal faktické uskutečnění obchodního případu deklarovaného předloženým dokladem. K otázce uznatelnosti daňových dokladů je rovněž nutno připomenout rozvržení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně dle ustanovení § 31 odst. 8 a 9 ZSDP a současně povinnost správce daně danou mu ustanoveními § 31 odst. 2 a § 2 odst. 3 téhož zákona. Po předložení listinných důkazů žalobkyní vyslechl správce daně za účelem vyvrácení pochybností vzniklých v průběhu daňového řízení dva ze žalobkyní navržených svědků, a to ing. B. B., který byl ve funkci ředitele u žalobkyně, a ing. P. F., který zastával funkci ředitele dodavatelské společnosti ZBA. V tomto okamžiku je nutno podotknout, že z listin založených ve správním spisu vyplynulo, že svědek ing. B. byl vyslechnut dne 15. 5. 2007 (viz. protokol čj. 65385/07/243932/3983), a to pouze k plnění vztahujícímu se k daňovému dokladu č. 7024334 (servisní práce), které však již není mezi účastníky sporné a není proto předmětem tohoto soudního přezkumu, neboť toto plnění bylo správcem daně uznáno za prokázané. K jinému plnění se při tomto výsledku svědek nevyjadřoval a ve vztahu k dalším plněním mu nebyly položeny otázky ani správcem daně ani zástupcem žalobkyně.

Pokud jde o plnění deklarované na daňovém dokladu č. 7024357 jako úprava koncovek a ohýbání trubek z dodaného materiálu, správce daně a žalovaný žalobkyni vytkli, že sestavy ze skladové evidence nevykazují příslušnou změnu, tj. že o pohybu upravovaných koncovek nemá žádnou evidenci. Tato skutečnost bezpochyby odůvodňovala jejich přetrvávající pochybnosti o faktickém uskutečnění deklarovaného plnění. Žalobkyně jako další důkaz na podporu svého tvrzení navrhla výslech svědků. Byl vyslechnut pouze ing. F., který potvrdil, že předmětné plnění bylo pro žalobkyni uskutečněno, a předložil předávací protokol zakázky ze dne 30. 11. 2004 a seznam provedených prací pro žalobkyni za období duben až listopad 2004. Současně popsal, jak zakázka probíhala, jak je tvořena cena (za kus) a zmínil se o pomocné evidenci mistra dílny a zástupce objednatele (tj. žalobkyně), kterou však nemá k dispozici. Při jednom ze svých výslechů (dne 26. února 2008) k dotazu správce daně na upřesnění jmen mistrů dílny, jejichž pomocné evidence sloužily jako podklad ke vzniku seznamu provedených prací pro žalobkyni a vystavení faktury, jmenoval K. L. a J. B.. Sama žalobkyně pak v odvolání, resp. doplnění odvolání ze dne 25. 10. 2010, navrhovala výslech zmíněných svědků, kdy konkretizovala K. L. jako vedoucího dílny a J. B. jako osobu, která práce sjednávala a předávala. Bylo tedy na správci daně (příp. žalovaném), kteří považovali výpověď ing. F. za pouze obecnou bez konkrétních informací, aby provedl výslech těchto osob nebo aby odůvodnil, proč takový výslech považuje za nadbytečný. Žalovaný zdůvodnil odmítnutí tohoto navrženého důkazu tím, že

„provedení výslechu svědků – výrobních dělníků, kteří měli úpravy koncovek provádět, považuje odvolací orgán za nadbytečné“ a uvedl, že pokud dělníci prováděli nějaké úpravy, nemohou osvědčit, že tyto služby byly poskytnuty žalobkyni. S takovým hodnocením se však krajský soud ztotožnit nemohl. Bylo evidentní, že navržení svědci nebyli pouze výrobními dělníky, ale osobami, které mohly disponovat konkrétními informacemi ke sporné zakázce. Za popsané situace, kdy došlo k odmítnutí výsledků navržených svědků s odůvodněním, které ale neodpovídá skutkovému stavu a nemůže proto obstát, nemohl však žalovaný učinit jednoznačný závěr o neunesení důkazního břemene žalobkyní.

Další sporné plnění bylo deklarováno na daňovém dokladu č. 7024383 jako vypracování výkresové dokumentace a dle předávacího protokolu se mělo jednat o soubor výkresů č.v. 40579 až č.v. 41828. Jestliže žalobkyně předložila na výzvu správci daně originály výkresů pouze z let 1998 a 1999, přestože na daňovém dokladu je jako datum uskutečnění zdanitelného plnění uvedeno datum 31. 12. 2004 a na předávacím protokole ze dne 21. 12. 2004 uvedeno, že konstrukčním pracovištěm dodavatele (tj. pracovištěm společnosti ZBA) byla překreslena výkresová dokumentace dle vzorů žalobkyně, byly pochybnosti správce daně o oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet daně dle předmětného dokladu dostatečně důvodné. Rovněž v této záležitosti byl vyslechnut svědek ing. F., který sice potvrdil a popsal předmětnou zakázku, avšak jeho výpověď o tom, že na základě rozhodnutí vedení společnosti došlo k prodeji výkresové dokumentace vypracované v předcházejících obdobích (neupřesnil ve kterých), není v souladu s textem uvedeným na sporném daňovém dokladu. Prodej výkresové dokumentace (tj. bezpochyby již existující a z různých důvodů pro prodávajícího zřejmě nepotřebné) není bezesporu totéž, co vypracování nebo překreslení, tj. v podstatě vyhotovení dokumentace nové (objednané), byť na základě předtím existujících podkladů. Z listinných důkazů, vyjádření žalobkyně a výslechu svědka tak vyplývají nesrovnalosti právě ohledně předmětu plnění a ty žalobkyně rozhodně neodstranila. Na faktuře je deklarováno „vypracování výkresové dokumentace“, na předávacím protokole „překreslení výkresové dokumentace“, svědek F. vypověděl, že žalobkyni bylo fakturováno za vypracování výkresové dokumentace, která jí byla předána dne 21. 12. 2004, přičemž současně vypověděl, že došlo k prodeji výkresové dokumentace vypracované v předcházejících obdobích. Žalobkyně sama pak např. v odpovědi ze dne 29. 1. 2007 na výzvu správce daně uvedla, že pro ni bylo od roku 2002 vypracováno společností ZBA 1.250 ks výkresů formátu A3 a A4 zpracovaných ručně, cca 550 výkresů v elektronické podobě a 1.227 elektronických stránek souborné dokumentace, přičemž v roce 2004 byla přefakturována pouze poměrná část těchto prací. Nebyla však schopná předložit žádný originál těchto výkresů a předložila originály pouze z let 1998 a 1999. Nelze tak souhlasit s námitkou žalobkyně, že jde o nepochopení obchodního případu správcem daně a že se nemuselo jednat a ani nejednalo o výkresovou dokumentaci aktuálně zpracovanou v roce 2004. V průběhu daňového řízení, jak je shora uvedeno, sice správci daně sdělila, že dokumentace pro ní byla společností ZBA zpracovávána od roku 2002, avšak ani z let 2002 a 2003, nepředložila žádné originály této výkresové dokumentace. Nelze pak přehlédnout, že v žalobě dokonce argumentuje i tím, že

není neobvyklé, že výkresová dokumentace byla společností ZBA prodána žalobkyni jako sesterské společnosti, neboť se touto výrobou v době prodeje v roce 2004 pro vlastní obchod již nezabývala. Sama žalobkyně tak ještě více prohlubuje pochybnosti o tom, co bylo vlastně fakticky předmětem předmětného plnění. Za popsané situace je krajský soud názoru, že žalobkyně shora popsané nesrovnalosti neobjasnila a nepředložila konkrétní důkazy o tom, že výkresová dokumentace specifikovaná v předávacím protokolu ze dne 21. 12. 2004, dle něhož byla vystavena faktura č. 7024383, pro ni dodavatel skutečně vyhotovil, jak je deklarováno. Vzhledem k tomu, že odvolací řízení bude znovu otevřeno s ohledem na nedostatky v hodnocení ostatních sporných plnění, žalovaný znovu zváží, zda by za daných okolností mohli žalobkyni navržení svědci rozptýlit přetrvávající důvodné pochybnosti o faktickém průběhu předmětného plnění, a to zejména z toho pohledu, co který z nich by měl dle žalobkyně konkrétně dosvědčit.

Posledním sporným plněním bylo plnění deklarované na daňovém dokladu č. 7024384 jako údržba a řízení vozidla. Rovněž k tomuto případu byl vyslechnut svědek ing. F., který potvrdil a popsal předmětnou zakázku a předložil výpis jízdy vozidla Peugeot reg. zn. NAA 50-70. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně předložila knihu jízd, kterou však správce daně zpochybnil, neboť ujeté počty km dle této knihy neodpovídají trasám. Provedení svědeckých výpovědí pak označil za nadbytečné, neboť dle jeho názoru chybí základní důkazy o předmětu plnění. Takové hodnocení však krajský soud považuje za zcela nedostatečné a pokud jde o závěr ohledně nesouladu ujetých počtů km i za nepřezkoumatelné. Je nutno přisvědčit žalobkyni v tom, že tato výtka ohledně knihy jízd se v průběhu daňového řízení objevila skutečně poprvé, přičemž žalovaný navíc vůbec ani neuvedl, ve kterých konkrétních případech byl onen nesoulad v počtu km zjištěn. Dokonce ani na fotokopii výpisu z knihy jízd ani fotokopii knihy jízd založených ve správním spise nejsou žádné poznámky či vyznačeny jízdy, kterých se má zjištěný nesoulad týkat.

Dlužno dodat, že krajský soud nepřisvědčil ostatním žalobním námitkám. O otázku zachování principu neutrality daně z přidané hodnoty v daném případě vůbec nejde, protože je zde řešena teprve prvotní otázka, a to samotné prokázání oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně daňovým subjektem dle zákonem stanovených podmínek. Ani skutečnost, že žalobkyně v roce 2009 vytvořila s dodavatelem skupinu dle ustanovení § 5a a § 95a zákona o DPH, nemůže být pro posouzení věci významná, neboť předmětem posouzení byly skutečnosti týkající se již roku 2004. Konečně pro posouzení předložené věci nemohla být významná ani ta námitka žalobkyně, že se finanční orgány v průběhu daňového řízení neřídily pokyny Ministerstva financí o stanovení lhůt. Na obranu proti tomu takovému postupu (průtahům, nečinnosti apod.) měla žalobkyně možnost využít jiných zákonných nástrojů, nelze je proto uplatňovat až v tomto stádiu řízení před soudem.

Výše uvedené důvody vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení a vrácení věci žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4

s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. května 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu